

blev ogsaa forfattet og tilstillet Ministeriet, men Sagen er senere bleven fallet i Bero, uden at Grunden hertil er os bekendt.

§ 3. Henhold til hvad saaledes er anført, have vi foreslaaet, at den hidtil faktisk bestaaende Tilstand, hvorefter de svenske ligesom danske Undersaatter kunne fiske paa dansk Territorium, skal vedblive, dog kun for et Tidrum af 5 Aar, med mindre der forinden tilvejebringes en Overenskomst med Sverig til Ordning af Forholdet, baseret paa fuldstaendig Gjensidighed. Det er en Selvfølge, at der ikke i en saadan international Overenskomst kan vedtages Bestemmelser i Strid med vor Fiskerilov; men det er ogsaa vor Overbevisning, at der ikke vil kunne blive Spørgsmaal herom. Derimod vil der være Anledning til i Traktaten at optage lignende Regler for Fiskeridriften i Fællesvandene, som tænkes at ville udgjøre Indholdet af de i Forslagets § 17 omhandlede Fiskerivedtægter, til hvis Udfærdigelse Indenrigsministeriet skal være bemyndiget. Om Traktaten iøvrigt gives Formen af en Mellemrigslov, eller dens Bestemmelser gjøres gjældende for de danske Fiskere gennem en i Overensstemmelse med § 17 af Ministeriets udstedt Vedtægt, er formentlig af mindre Betydning.

§ 4. Havet — hvorved vi her alene tænke paa den til det danske Sterritorium hørende Del af samme — er, som tidligere bemærket, herreløst, kun undergivet Statens Højhedsret. I Overensstemmelse hermed er dels Djenedt at tjene til Brug og Nytte for det hele Samfund; ingen enkelt Mand kan i saa Henseende gjøre nogen Fordring gjældende. Derfor har Brugen af Havet til Besejling saavel som til Fiskeri fra Arilds Tid staaet aaben for alle Landets Borgere, som det hedder i Forordn. af 2den Jan. 1740: „da dog Limfjorden ligesom alle andre Strande udi Kongens Riger og Lande almindelig Kongen alene og ingen andre tilhører og fra Arilds Tid tilhørt haver, hvorfor e der og udi bemeldte Limfjord over alt for alle Mand indtil begge Land haver været et frit Fiskeri.“ Reglen om Statsborgeres frie Fiskeri i Havet er en umiddelbar Konsekvens af, at Havet tilhører Kongen o: Staten. Men en lige saa umiddelbar Konsekvens heraf er det, at det staaer i Kongens Magt at gjøre Undtagelser fra Hovedreglen, at indskrænke den nævnte Frihed, jfr. ogsaa de følgende Ord i Forordn. af 1740 „undtagen paa de Steder, hvor særdeles Fiskestader, af hvilke der aarlig til Kongen stattes og styldes, ere indrettede“. Saadanne Undtagelser og Indskrænkninger findes i Bestemmelsen i D. L. 5—10—43 om Grundejernens Aalegaardsret, i de af Kongen givne Regler for Udøvelsesmaaden af Fiskeriet f. Ex. i Limfjorden, i Bestemmelserne om Østersfiskeriet og i de Enerettigheder og Privilegier paa Fiskeridrift af en vis Art eller i Almindelighed, der paa forskjellige Steder og forskjellige Maade er indrømmet Private eller forbeholdt Staten som privat Ejendom. I Tidernes Løb ere ogsaa, paa anden Maade end ved Overdragelse eller Bevilling af Staten, Særrettigheder opstaaede, saaledes ved lokale Sedvaner, og disse Særrettigheder, der nu fremtræde med en rent privatretlig Karakter, maa selvfølgelig respekteres.

I Overensstemmelse hermed er Paragrafen affattet, idet vi endnu tilføje med Hensyn til Slutningsbemærkningen om særlig Ret til Fiskeri, der senere maatte erhverves, at vi herved sigte dels til den Ret, der kan erhverves ved Kjøb af Aalegaardsstader fra Rystejerne (Forslagets § 12), dels til Rettigheder, der ved Bevilling erhverves til Østersanlæg (§ 13) eller Bundgarnsstader (§§ 16 og 47).

§ 5. Efter at de foregaaende Paragrafer have fastsat Lovens Omraade og Hovedreglen for Retten til Fiskeri i Havet, gaar § 5 ud paa at give en almindelig Regel for Ordenen under Fiskeriets Drift eller for Sammenfald mellem flere Fiskeres Redstaber; § 6 indeholder derefter Bestemmelser om Forholdet mellem Fiskeriet og Sejlsadsen eller Sammenfald mellem Fiskere og de Søfarende, hvorpaa §§ 7—11 give almindelige Regler for Maaden, hvorpaa Fiskeriet i Havet maa udøves, og endelig §§ 12 og 13 indeholde nogle Undtagelser fra Hovedreglen om Retten til Fiskeri. Hvad Ordenen under Fiskeriet angaar, da er det indlysende, at det vil tilintetgjøre enhver Fiskeridrift, naar der ikke af de flere Fiskere, som udøve deres Virksomhed paa den samme Plads, iagttages en vis Orden, saaledes at den Ene ikke ved at anbringe sine Fiskeredstaber umiddelbart ved den Andens, dels forhindrer Fiskene fra at gaa til disse, dels udsætter den Andens Redstaber for at hildes i hans og derved beskadiges. Det er nu vel altid i enhver Fiskers egen Interesse at undgaa det sidste, ligesom det ogsaa i Almindelighed tør antages, at enhver Fisker vil sørge for at udsætte sine Redstaber i en passende Afstand fra Andres, da ellers ingen god Fangst ordentligvis kan paaregnes. Men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at det, foruden at det altid kan omtvistes, hvad der er en passende Afstand, og at det paa Seen, helst i Mørke og Taage, kan være vanskelig at iagttage den, er muligt, at Fisserne ikke overholde den anførte Regel, dels ligesom for at staae anden Mandes Fiskeri, dels for at komme ham i Forkjøbet med at tage den tilgaaende Fisk, ligesom det ogsaa kan ske af Egeghidighed eller Mangel paa Paapassenhed o. s. v., at den Ene anbringer sine Redstaber paa en for Andres Fiskeri skadelig Maade. Udvalgets Formand havde af Hensyn hertil foreslaaet, at der i den eventuelle Lov skulde optages en Bestemmelse saalydende: „Intet Garnkast, hvad enten det er for Drift eller til Bunds, maa finde Sted et allerede udført nærmere end 60 Favne. Ethvert Sæt eller Kast skal være kjendeliggjort ved Bøjer, een for hver Ende. Den,